

van verwoesting volbrengend, zonder dat een macht, sterker dan deze den vernielenden arbeid keert.

Ze zien het nu allen, vrienden en familie, bekenden en zij, die in zaken met hem betrokken zijn. Alleen Eva ziet het niet. Voor haar is de dood zoo iets ondenkbaars en vèr weg, dat de gedachte zelf niet rijpen kan, dat het dagelijksch werk, wat bij duizenden wordt volbracht, even goed in *hun* woning kan geschieden.

De afgrond tusschen 't leven in al de stofbekoring en dat onmetelijk, akelig duister „sterven”, die tusschenruimte is grenz'loos groot. Die onpeilbare diepte kan de vijand niet over, want in háár oog onderhouden rijkdom en geleerdheid beiden den afstand behoorlijk.

Dit is haar sterkte, en als ze nu ziet, dat toch èn kennis èn geld niet vlugger hun plicht doen, treedt een nieuwe lijdensweg in, verstoort het zenuwleven en maakt de toestand van haar man, voor háár een specialen arts noodzaak'lijk.

Toch is de heer Van Voorst niet verplicht thuis te blijven. Hij doet zaken, bezoekt de beurs, het slechte weer evenwel mijddend. Zijn gang is wat trager en de hoest dwingt hem tot rusten, dáár waar hij vroeger van geen rust wist. Maar 't gaat zijn gang, dit maatschappelijk raderwerk; want hij is gebonden hecht en sterk aan zijn arbeid van vele jaren. Geheel en al gaat hij op in het aangroeien van zijn vermogen en met stil geaot ziet hij, dat zijn krachtig beleid weer en telkens de cijfers verhoogt.

Bij den arbeid vergeet hij zijn leed en voelt zich teruggebracht in 't oude — dáár, van vroeger, toen hem geen schaduw omgaf. Maar als een hevige moeheid hem onverwacht uit het „heden” brengt en onmeedoogend tot „staken aanmaant, dan komt werklust en energie in heftig verzet en hij zou willen vechten en strijden tegen, ja, vernielen en vermors'len die onzichtbare, geheimzinnige, die zijn leven beloert.

Maar 't zal overgaan!! — Zeker waarom niet? — Wat beteekent het? —

Zijn niet duizenden bij duizenden lijdend; misschien blijft hij wat sukkelen, wat geeft dat nog? — 't Leven is niet gemoeid met ziek zijn! 't Zou er slecht uitzien, en overtuigt de wetenschap hem niet elken dag met drang van woorden, dat zijn ziekte niet ingrijpend is? Zij behandelen het bijna schouderophalend en blijven één en gansch homogeen met hun diagnosen en middelen.

Deze gedachtengang geeft hem een weinig rust en hij wacht, geduldig zijn leed dragend, op 't beloofde land: „beterschap.”

Als ten vierden male de tijd van schuld afdoen voor mevrouw Reeze dáár is, verwittigen den heer Van Voorst enkele regelen haar onvermogen, aan die verplichting te voldoen; maar een stellige belofte voor de volgende maand verzacht haar verzuim.

Hij is teleurgesteld.

Gaarne ziet hij die vrouw met haar helder oog en kloek en veerkrachtig wezen. — Ze vraagt een maand uitstel, dus een geruime tijd gaat heen voor hij haar weerziet! Van zijn recht als crediteur gebruik makend, zou hij haar kunnen schrijven, ze zal dan komen, natuurlijk, maar 't stuit hem.